

Arrest

nr. 203 549 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/01.01
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANSSENS *loco* advocaat T. OP DE BEECK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 19 april 2017.

1.3. Op 27 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Nabatieh op 27 november 1987, de Libanese nationaliteit te hebben en een sjiitisch moslima te zijn.

Sinds uw geboorte heeft u een tijdje in Beiroet gewoond en vervolgens in Nabatieh. Van 2002 tot 2011 was u woonachtig te Gambia met uw toenmalige echtgenoot en twee kinderen. Tijdens deze periode keerde u regelmatig in de zomervakanties terug naar Libanon. In 2011 bent u definitief teruggekeerd naar Libanon, waar u opnieuw in Nabatieh verbleef tot aan uw vertrek. In Nabatieh verbleef u tot uw scheiding in september 2013 bij uw toenmalige echtgenoot, hierna bent u terug bij uw familie gaan wonen. Uw vader, moeder, één zus en één broer, uw stiefmoeder en halfbroer zijn daar tot op heden nog steeds woonachtig. U heeft daarnaast nog een broer die in België verblijft en die intussen de Belgische nationaliteit bezit, alsook een zus die in Duitsland verblijft bij haar echtgenoot.

U bent naar school gegaan tot het zevende jaar van de lagere middelbare school. U bent hiermee gestopt toen u op vijftienjarige leeftijd gehuwd bent met A.(...) Z.(...). Dit huwelijk werd geregeld door uw familie en de familie van uw toenmalige echtgenoot, u werd hiertoe niet verplicht. In september 2013 bent u van uw toenmalige echtgenoot gescheiden met wederzijdse toestemming, doch wetende dat uw vader het hier niet mee eens zou zijn. Uw vader stelde in januari 2014 een huwelijkskandidaat voor, een man uit Saoedi Arabië. U wenste niet met hem te huwen. Vier à vijf maanden later, bracht uw vader opnieuw een huwelijkskandidaat aan, een man uit Iran, met wie u tevens niet wenste te trouwen. U schetst uw vader als een strenge vader. Hij oefende druk op u uit en heeft u meermaals agressief benaderd. Rond de maanden mei/juni 2014 heeft hij u bedreigd met een wapen waarna de situatie verslechterde.

Op 11 september 2015 heeft u Libanon op legale wijze verlaten via de luchthaven van Beiroet. U heeft vervolgens via Turkije, Griekenland, Macedonië, Hongarije, Servië, Bulgarije, Oostenrijk, en Duitsland gereisd om in België aan te komen. Op datum van 24 september 2015 bent u naar Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gegaan. Op 2 oktober 2015 heeft u asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uittreksel famileregister, echtscheidingsakte, vonnis echtscheiding, geboorteakte, uittreksel individueel register en tickets van uw reisweg.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u vreest dat uw vader u zal verplichten om te huwen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt zicht ernstige vragen over de door u beweerde onderworpenheid aan uw vader, de reden waarom u vlucht uit Libanon en asiel aanvraagt in België. Dit omwille van volgende redenen.

U schetst een autoritair en streng beeld van uw vader waarbij uw vader door de jaren heen extremistischer is geworden. Uw vader schuwt geen geweld en dit beeld werd doorheen het gehoor door u verder kracht bijgezet. Zo stelt u dat hij zich wel eens agressief opstelde ten overstaan van uw moeder, moest u op uw 9de levensjaar een sluijer beginnen dragen, mochten jullie niet naar buiten, moest hij precies weten welke vriendinnen er over de vloer kwamen, bleef hij altijd in de buurt wanneer er iemand bij jullie kwam, liet hij u na uw scheiding niet naar buiten gaan, sloeg hij u, kreeg u geen geld van hem, bedreigde hij u met de dood en met een wapen (CGVS p. 4-14). Desondanks, geeft u te

kennen dat u tot driemaal toe tegen de wil van uw vader bent ingegaan. Vooreerst scheidt u in augustus 2013 van uw toenmalige echtgenoot zonder medeweten van uw vader van wie u wist dat hij dit niet zou aanvaarden (CGVS p. 8). Vervolgens, wanneer uw vader in januari 2014 een huwelijkskandidaat, een man uit Saoedi Arabië, aan u voorstelt, zegt u tegen uw vader niet met hem te willen trouwen (CGVS p. 10). Vier à vijf maanden later komt uw vader opnieuw met een kandidaat naar voren, een man uit Iran, met wie u ook aangeeft niet te willen trouwen (CGVS p. 10). Met het door u geschetste strenge, autoritaire en agressieve beeld van uw vader in het achterhoofd, vraagt het CGVS u meermaals hoe het komt dat u tot driemaal toe tegen de wil van uw vader kon ingaan. U stelt enkel dat indien u geweten had hoe uw vader zou reageren, dat u deze beslissingen niet zou hebben genomen (CGVS p. 12). Bij deze verklaring plaatst het CGVS een groot vraagteken aangezien u, in overeenstemming met het beeld dat u schetst over uw vader en zijn reacties, dit logischer wijze wel zou hebben moeten weten. Bovendien vermeldde u op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) dat uw vader u in juni 2015 de toestemming gaf om te gaan werken (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5). Dit ter sprake gebracht tijdens het gehoor bij het CGVS zegt u eerst dat uw vader dit niet toeliet, vervolgens wel. U geeft aan dat uw vader u de toestemming gaf om uw eigen geld te verdienen (CGVS p. 13, 14). Het feit dat uw vader u tevens in juni 2015, zonder problemen zoals u aangeeft (CGVS p.14), de vrijheid geeft om buitenshuis te gaan, doet verder twijfel ontstaan over de beperkingen die uw vader u oplegde. Uw toevoeging dat hij u dit toeliet omdat hij meende dat u toch geen werk zou vinden, doet hieraan geen afbreuk, dat behoeft geen betoog (CGVS p. 13, 14). Tevens dient er aangestipt te worden dat er over deze tweede huwelijkskandidaat, de man uit Iran, niet gesproken werd bij het gehoor op DVZ (Vragenlijst CGVS). U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u niets gevraagd werd over deze persoon (CGVS p. 11). De afwijzing van deze huwelijkskandidaat speelt een cruciale rol in uw verhaal aangezien uw situatie hierna verslechterde. Het niet vermelden van deze kandidaat tijdens het gehoor bij DVZ ondermijnt verder de aannemelijkheid, om niet te zeggen de geloofwaardigheid, van uw relaas.

Daarnaast maakt het CGVS zich bedenkingen bij de situatie na het incident in mei/juni 2014 waarbij uw vader u bedreigde met een wapen. Deze bedreiging kwam er nadat u niet wenste in te stemmen met de kandidaat uit Iran (CGVS p. 11). U verklaart dat de houding van uw vader ten opzichte van u na dit incident erger werd (CGVS p. 12). Zo verklaart u dat het psychische en fysische geweld ten opzichte van u toenam (CGVS p. 12). Ondanks deze door u beweerde aanhoudende verslechterende situatie, vlucht u pas op 11 september 2015 naar België (CGVS p. 12). U verbleef al die tijd, met name méér dan één jaar, onder hetzelfde dak met uw vader in een, zoals door u beweerde, onhoudbare situatie (CGVS p.12). U gevraagd waarom u pas in september 2015 het initiatief nam om een einde te maken aan deze situatie, geeft u aan dat u niet wist waar naartoe (CGVS p. 12). Deze verklaring overtuigt het CGVS niet waarom u geen eerdere poging(en) ondernam om te ontvluchten aan deze situatie van dermate psychisch en fysisch leed. U geeft aan dat verschillende personen op de hoogte waren van uw situatie. Zo wisten uw moeder, uw zus en uw broer hiervan, met wie u het huis deelde, alsook uw broer die reeds geruime tijd in België verblijft (CGVS p. 12, 13). Daarnaast geeft u aan, dat ook uw tantes (zussen van uw vader) op de hoogte waren van uw situatie en dat zij voorstelden bij hen te gaan wonen. Hierop wenste u niet in te gaan aangezien u hen wou behoeden voor mogelijke problemen met uw vader (CGVS p.12). Het is weinig aannemelijk dat deze personen niet samen met u naar een effectieve oplossing gezocht hebben om eerder te ontsnappen aan uw situatie. Daarnaast geeft u aan dat uw vader op verschillende regelmatige tijdstippen buitenshuis was. Zijn werk vraagt, nota bene vijf dagen in de week, een zekere routine, die door u gedetailleerd weergegeven wordt (CGVS p. 9). Het CGVS is van mening dat er legio mogelijkheden zijn geweest te ontsnappen aan uw situatie. Uw verklaringen overtuigen het CGVS niet waarom u pas in september 2015 beslist uw land te verlaten. Dit doet ernstige vragen rijzen betreffende uw nood aan bescherming. Bovendien werd u gevraagd of u bescherming kon krijgen van andere personen en of u klacht heeft ingediend tegen uw vader, en zegt u van niet. U gevraagd naar de reden, zegt u dat de politie in Libanon anders is dan de Belgische politie, niets meer en niets minder (CGVS p. 12). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de situatie waarin u zich bevond.

Op basis van bovenstaande verklaringen is het CGVS van mening dat u de vrees ten aanzien van uw vader niet concreet heeft kunnen maken en dient u de vluchtelingenstatus geweigerd te worden.

U legt ter staving van uw asielrelaas volgende documenten neer: uittreksel familieregister, echtscheidingsakte, vonnis echtscheiding, geboorteakte, uittreksel individueel register en tickets van uw reisweg. Over uw afkomst en de scheiding van uw toenmalige echtgenoot op zich stelt het CGVS zich geen vragen en deze beide elementen staan hier op zich niet ter discussie. Volledigheidshalve dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen paspoort kan voorleggen, hoewel dit een essentieel document

is om aan te tonen wanneer u bent vertrokken en op welke manier u naar België bent gekomen. U stelt dat de smokkelaar uw paspoort heeft bijgehouden (CGVS p.6), evenwel is dit geen valabel argument. Dit vraagt verder geen betoog.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen

om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoekster de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, die volgens haar niet steeds relevant of correct zijn, en onderneemt zij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, argumenteert verzoekster dat zij als lid van een sociale groep, namelijk vrouwen die tegen hun wil werden uitgehuwelijkt en zich niet schikken in dat lot, vervolgd werd. Zij stelt dat zij ernstige en systematische daden van vervolging heeft ondergaan, gepleegd door haar eigen vader, dat deze daden van vervolging kennelijk niet kunnen beteugeld worden door de overheid, die er hoegenaamd onmachtig tegenover staat of in elk geval niet wil optreden in dergelijke situaties en dat alleszins de druk uit eigen rangen vaak te groot is om de beschikbare hulpkanalen ten volle te benutten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneert verzoekster dat zij in geval van terugkeer onderworpen zal worden aan strenge sancties vanwege haar vader, wat neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij faxbericht van 16 februari 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van de burgemeester van het dorp Kafr Tebnit dd. 8 februari 2018 met vertaling in het Nederlands en een

bewijs van verzending vanuit Libanon. Het origineel van deze stukken wordt neergelegd ter terechtzitting.

2.3.2. Op 8 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij de vrees ten aanzien van haar vader niet concreet heeft kunnen maken, zoals uitgebreid wordt toegelicht, (ii) de door haar neergelegde documenten slechts haar afkomst en de scheiding van haar toenmalige echtgenoot aantonen, elementen welke op zich niet ter discussie staan, en zij geen paspoort kan voorleggen, en (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2017 (CG nr. 1528003), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoekster er immers geenszins in haar vrees ten aanzien van haar vader aannemelijk te maken.

2.6.1. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij vreest dat zij in geval van terugkeer naar Libanon door haar vader zal worden verplicht om te huwen. Zij stelt dat haar vader haar na haar echtscheiding reeds twee huwelijkskandidaten voorstelde, doch zij beide malen een huwelijk weigerde. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster weinig tot geen informatie kan verschaffen over de mannen aan wie haar vader haar wilde uithuwelijken, wat haar geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnt. Zo verklaart zij dat haar vader in januari 2014 druk op haar begon uit te oefenen om te trouwen met een man uit Saoedi Arabië. Verzoekster stelt niet te weten hoe haar vader deze man heeft leren kennen en kan helemaal niets vertellen over deze persoon: **“Vertel eens over de man uit Saoedi Arabië? Ik heb die man persoonlijk niet gezien. (...) Vertel me alles wat je over hem weet. Ik ken hem persoonlijk niet, ik kan niet over hem spreken.”** Gevraagd of haar vader over deze man heeft gesproken, kwam zij niet verder dan **“Mijn vader heeft gezegd dat die persoon naar ons ging komen zodat ik met hem kon spreken om met hem te trouwen. (...)”** (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en p. 9). Het kan de Raad echter allerminst overtuigen dat verzoeksters vader haar niets zou hebben verteld over de persoon die hij aanbracht als huwelijkskandidaat, noch dat verzoekster hierover zelf niets aan haar vader zou hebben gevraagd. Haar tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd of zij dan niet wilde weten wie de persoon was die haar vader aanbracht en of zij aan haar vader heeft gevraagd om haar meer te vertellen over deze persoon, beperkte verzoekster zich tot de stelling dat er geen lange gesprekken zijn tussen haar en haar vader (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Het komt de Raad echter geenszins geloofwaardig over dat hierover op geen enkel ogenblik een gesprek zou hebben plaatsgevonden en de Raad acht het dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster over deze huwelijkskandidaat niet de minste informatie kan verschaffen. Het hoeft geen betoog dat haar volstreekte onwetendheid haar geloofwaardigheid allerminst

ten goede komt. Dit alles klemt des te meer daar ook haar kennis over de tweede huwelijkskandidaat uiterst beperkt is. Zo weet zij niet meer over hem te vertellen dan dat hij een man uit Iran is, dat hij geen Arabisch maar wel Engels spreekt, dat hij gehuwd was in Iran en dat hij een tweede vrouw zocht in Libanon. Gevraagd wat zij nog weet van hem, over zijn leven, antwoordde zij slechts *“Ik had hem niet gevraagd welk werk hij deed. Ik heb begrepen dat hij iets deed voor de regering. Dat had ik kunnen begrijpen van zijn manier.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en p. 10). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat ook verzoeksters kennis over de tweede huwelijkskandidaat nagenoeg onbestaande is. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat zij met deze man heeft samengezeten om elkaar te leren kennen (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8 en p. 10). Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat, zo verzoekster zelf al niet veel vragen zou hebben gesteld, deze man tijdens dit gesprek wel meer over zichzelf zal hebben verteld dan de weinige informatie die verzoekster over hem kan verschaffen. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt nog onderstreept door de vaststelling dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van deze tweede huwelijkskandidaat uit Iran. De afwijzing van deze huwelijkskandidaat speelt blijkens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans een cruciale rol in haar verhaal aangezien de situatie hierna escaleerde. Van verzoekster mag dan ook worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar relaas bij aanvang van de procedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Verzoekster blijft erbij dat zij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesproken over twee huwelijkskandidaten. Deze bewering vindt echter geen enkele steun in de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 14), die verzoekster, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarmee zij aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Het niet vermelden van deze tweede huwelijkskandidaat op de Dienst Vreemdelingenzaken zet verzoeksters geloofwaardigheid dan ook verder op de helling.

2.6.2. Evenmin kunnen verzoeksters verdere verklaringen overtuigen. Het beeld dat zij schetst van haar vader is dat van een autoritaire, strenge man die het geweld niet schuwt. Zo verklaart verzoekster dat in haar kindertijd haar moeder vaak werd geslagen omdat zij niet akkoord was met het tweede huwelijk van haar vader en ze van hem wilde scheiden (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Ook verzoekster en de andere kinderen werden geslagen toen ze klein waren (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Verzoekster was dus maar al te goed vertrouwd met het gewelddadig karakter van haar vader. Desalniettemin scheidde zij in augustus 2013 van haar toenmalige echtgenoot zonder medeweten van haar vader, van wie zij wist dat hij dit niet zou aanvaarden. Haar vader was immers al langer op de hoogte van de problemen tussen haar en haar voormalige echtgenoot maar had haar in het verleden reeds verboden om te scheiden (administratief dossier, stuk 5, p. 8). In deze door verzoekster geschetste context, moet zij zich er terdege bewust van zijn geweest dat zij zich aan ernstige problemen met haar vader kon verwachten door tegen zijn wil uit de echt te scheiden. Dat zij ervoor koos om na haar echtscheiding terug in haar ouderlijk huis te gaan wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 9), waar zij zich onderwierp aan de autoriteit van en blootstelde aan mogelijke agressie vanwege haar vader, roept dan ook ernstige vragen op en relateert reeds in niet geringe mate haar vrees ten aanzien van hem. Gelet op het door verzoekster geschetste strenge, autoritaire en agressieve beeld van haar vader en mede gelet op de problemen die zij naar eigen zeggen met hem reeds kende na haar echtscheiding, is het bovendien niet onredelijk te stellen dat zij diens reactie op haar weigering – tot tweemaal toe – om te huwen met een door hem voorgestelde huwelijkskandidaat kon voorzien. Zij ging echter zonder meer in tegen de wil van haar vader, wat naar het oordeel van de Raad verdere twijfels doet rijzen bij de door haar beweerde onderworpenheid aan haar vader, die haar overigens niet heeft gedwongen om te trouwen met een van de door hem aangebrachte huwelijkskandidaten.

2.6.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Daarnaast maakt het CGVS zich bedenkingen bij de situatie na het incident in mei/juni 2014 waarbij uw vader u bedreigde met een wapen. Deze bedreiging kwam er nadat u niet wenste in te stemmen met de kandidaat uit Iran (CGVS p. 11). U verklaart dat de houding van uw vader ten opzichte van u na dit incident erger werd (CGVS p. 12). Zo verklaart u dat het psychische en fysieke geweld ten opzichte van u toenam (CGVS p. 12). Ondanks deze door u beweerde aanhoudende verslechterende situatie, vlucht u pas op 11 september 2015 naar België (CGVS p. 12). U verbleef al die tijd, met name méér dan één jaar, onder hetzelfde dak met uw vader in een, zoals door u beweerde, onhoudbare situatie (CGVS p.12). U gevraagd waarom u pas in september 2015 het initiatief nam om een einde te maken aan deze situatie, geeft u aan dat u niet wist waar naartoe (CGVS p. 12). Deze verklaring overtuigt het CGVS niet waarom u geen eerdere*

poging(en) ondernam om te ontvluchten aan deze situatie van dermate psychisch en fysisch leed. U geeft aan dat verschillende personen op de hoogte waren van uw situatie. Zo wisten uw moeder, uw zus en uw broer hiervan, met wie u het huis deelde, alsook uw broer die reeds geruime tijd in België verblijft (CGVS p. 12, 13). Daarnaast geeft u aan, dat ook uw tantes (zussen van uw vader) op de hoogte waren van uw situatie en dat zij voorstelden bij hen te gaan wonen. Hierop wenste u niet in te gaan aangezien u hen wou behoeden voor mogelijke problemen met uw vader (CGVS p.12). Het is weinig aannemelijk dat deze personen niet samen met u naar een effectieve oplossing gezocht hebben om eerder te ontsnappen aan uw situatie. Daarnaast geeft u aan dat uw vader op verschillende regelmatige tijdstippen buitenshuis was. Zijn werk vraagt, nota bene vijf dagen in de week, een zekere routine, die door u gedetailleerd weergegeven wordt (CGVS p. 9). Het CGVS is van mening dat er legio mogelijkheden zijn geweest te ontsnappen aan uw situatie. Uw verklaringen overtuigen het CGVS niet waarom u pas in september 2015 beslist uw land te verlaten. Dit doet ernstige vragen rijzen betreffende uw nood aan bescherming. Bovendien werd u gevraagd of u bescherming kon krijgen van andere personen en of u klacht heeft ingediend tegen uw vader, en zegt u van niet. U gevraagd naar de reden, zegt u dat de politie in Libanon anders is dan de Belgische politie, niets meer en niets minder (CGVS p. 12). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de situatie waarin u zich bevond."

Verzoekster brengt hier tegen in: "(...) Dat verzoekster wenst te stipuleren dat 'de gegronde vrees' naast een objectief ook een subjectief element bevat, zoals de "Guide des Procédures" uitgebreid beschrijft; Dat de psychologische reacties van twee personen in identieke dezelfde omstandigheden niet steeds dezelfde zijn, hetgeen zijn invloed heeft hoe snel iemand zal en kan beslissen om zijn land te verlaten; Dat het CGVS nagelaten heeft de draagkracht van verzoekster in concreto na te gaan; Dat verzoekster haar vader altijd als een agressieve persoon heeft gekend doch dat hij sinds haar scheiding extremistischer is geworden; Dat haar vader haar nog nooit eerder met een wapen bedreigd had; Dat verzoekster gewoon niet wist hoe zij deze situatie kon ontvluchten; Dat zij er alles aan gedaan heeft de fysieke geweldplegingen door haar vader en de vele bedreigingen naar haar persoon toe te overleven en te ondergaan; Dat verzoekster dacht dit wel te kunnen volhouden doch naarmate de tijd verstreek en de psychologische spelletjes van haar vader geen ophouden kenden, de situatie ondraaglijk werd; Dat haar vader haar vrijheid dermate beperkt had, dat zij niet meer kon functioneren; Dat het een opeenstapeling van feiten is geweest dat verzoekster heeft doen beseffen dat deze situatie niet véél langer meer houdbaar voor haar was; Dat het CGVS de feiten in de periode tussen het wapenincident en het eigenlijk vertrek van verzoekster niet verder heeft onderzocht, wat op zich eveneens een onzorgvuldigheid uitmaakt; Dat het CGVS hier wel héél kort door de bocht is gegaan door te stellen dat zij sinds het wapenincident te lang gewacht heeft haar vader te ontvluchten waardoor het CGVS twijfelt aan haar nood aan bescherming; Dat het CGVS na het wapenincident verschillende keren de vluchtpogingen heeft bevraagd en laat uitschijnen dat je eerst wat pogingen zou moeten ondernemen opdat je relaas geloofwaardig zou zijn; **"Delicate vraag - heb je dan nooit pogingen ondernemen om te ontvluchten aan die situatie thuis?"**

Als ik wil wegvluchten ... Ik begrijp niet wat je bedoelt."
(CGVS p. 13)

Dat verzoekster de 'delicate vraag' héél eerlijk beantwoordt heeft namelijk dat zij totaal niet wist naar waar zij kon vluchten opdat haar vader geen druk meer kon uitoefenen op haar persoon; Dat het voor verzoekster totaal geen optie was haar vlucht te nemen naar familie in de buurt of een klacht te gaan indienen bij de lokale politiediensten. Integendeel, de spanning tussen verzoekster en haar vader was te snijden. Verzoekster had te kampen met een dermate schrik dat zij er na het wapenincident alles aan gedaan heeft om de situatie niet verder te laten escaleren; Dat haar moeder de ernst van de gehele situatie ook in zag waarna ze de broer van verzoekster, die woonachtig is in België en reeds geruime tijd de Belgische nationaliteit bezit, in kennis heeft gesteld; Dat ze niet over één dag is gegaan doch dat een vlucht naar haar broer te België de enige uitweg voor verzoekster kon zijn; het is een "ultimum remedium" waar slechts in allerlaatste instantie naar gegrepen wordt; men dient zulks dan ook met redelijkheid te bekijken; Dat het CGVS op hogergenoemde punten derhalve onjuiste conclusies trekt en dus niet naar behoren motiveert;" Zij komt met dit verweer in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er echter niet in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.6.4. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten tonen slechts haar identiteit, nationaliteit, echtscheiding en reisweg aan, gegevens welke niet ter discussie staan, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming.

Het attest van de burgemeester van het dorp Kafr Tebnit dd. 8 februari 2018 kan niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven en haalt integendeel haar geloofwaardigheid verder onderuit. De inhoud van dit attest is immers geenszins in overeenstemming te brengen met verzoeksters eigen verklaringen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters vader in het attest Z.S. wordt genoemd, terwijl haar vader blijkens haar verklaringen Y.A. noemt (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Daarnaast is er sprake van de echtscheiding van haar man, die volgens de briefschrijver *“zijn kinderen van hun moeder heeft weggenomen”*. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dan wel dat haar ex-man de voogdij heeft over hun kinderen, die bij hun vader wonen, doch zij verklaarde tevens dat zij contact onderhoudt met haar kinderen (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 9). Verder wordt geattesteerd *“ik ben ook op de hoogte van de voortdurende problemen binnen haar familie die hebben geleid tot haar uitdrijving van de familiewoning. Hierop trok zij naar de bevoegde autoriteiten en sommige hoogwaardigheidsbekleders van het dorp om de problemen op te lossen, maar dit zonder succes, waardoor deze gebeurtenissen een bedreiging voor haar leven vormden.”* Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen echter nergens gewag van een *“uitdrijving van de familiewoning”*. Evenmin maakte zij melding van het feit dat zij op enig moment hulp van wie dan ook zou hebben ingeroepen. Integendeel, zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij nooit klacht heeft ingediend tegen haar vader. Gevraagd of zij van andere mensen bescherming kon krijgen, stelde zij *“Zoals wie? Als ik wil naar de poiltie gaan, ze willen mij niet helpen. Omdat voor hem, hij is de vader, ik de dochter.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Ook in het verzoekschrift wordt nogmaals bevestigd dat verzoekster geen klacht heeft ingediend bij de lokale politiediensten omdat de spanning tussen haar en haar vader te snijden was en zij een dusdanig grote angst had dat zij er na het wapenincident alles aan gedaan heeft om de situatie niet verder te laten escaleren. Aangezien de inhoud van het attest aldus niet te rijmen valt met verzoeksters verklaringen, wordt hieraan elke bewijswaarde onzegd.

Het bewijs van verzending toont slechts aan dat verzoekster post ontving vanuit Libanon, niets meer en niets minder.

2.6.5. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster uiteengezette asielmotieven. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster op generlei wijze aannemelijk weet voor te stellen dat zij tegen haar wil zal worden uitgehuwelijkt door haar vader, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot de sociale groep van *“vrouwen die tegen hun wil werden uitgehuwelijkt en zich niet schikken in dat lot”* en omtrent het niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.7.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 8 februari 2018 overgemaakte update (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS